

عنوان مقاله:

نظریه پیچیدگی و اندازه گیری پیچیدگی اکوسیستم ها در سیماهی سرزمین

محل انتشار:

دوفصلنامه محیط زیست و توسعه، دوره 10، شماره 19 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندها:

Shahid Beheshti University - احسان رحیمی

Gorgan University - عبدالرسول سلمان ماهینی

خلاصه مقاله:

پیچیدگی مفهومی مبهم در بوم شناسی است که در مطالعه های مختلفی به منظور توصیف وضعیت یک اکوسیستم به کار گرفته شده است. نویسندها میان سیاری اذعان کرده اند که اکوسیستم نمونه ای از یک سیستم پیچیده است. کنش های متقابل میان موجودات منجر به پیچیدگی اکوسیستم ها می شود و کنش های متقابل میان موجودات و محیط بی جان نیز بر این پیچیدگی تأثیر می گذارد. اکوسیستم ها از طریق فرایند خودسازمان دهی به سوی پیچیدگی بیشتر حرکت می کنند و پیچیده ترین سیستم ها در محدوده بینایی نظم و بی نظمی قرار می گیرند (Parrott, ۲۰۱۰). آشفتگی های طبیعی موجب می شوند تا اکوسیستم به سوی وضعیت بی نظمی حرکت کند در حالی که دخالت های انسان این سیستم ها را به سوی نظم بیشتر سوق می دهد که موجب پیچیدگی کم تر اکوسیستم ها می شود. امروزه، نبود شناخت و درکی کافی از مفهوم پیچیدگی موجود در اکوسیستم ها منجر به تخریب اکوسیستم های مهمی شده است و احیا و بازسازی آن ها را مشکل تر ساخته است. زیرا، این اکوسیستم ها حاصل کنش های متقابل میان مولفه های تشکیل دهنده خود بوده اند و با از بین رفتن یکی از این مولفه ها کارکرد سایر مولفه ها نیز با مشکل رویه رو شده است. این مطالعه با هدف تشریح مفهوم پیچیدگی به عنوان یک ویژگی مهم از اکوسیستم ها و معرفی معیارهای اندازه گیری این پیچیدگی تلاش می کند تا دانش کارشناسان و مدیران محیط زیست را نسبت به اثرات ناشی از فعالیت های انسانی افزایش دهد. معیارهایی به کار گرفته شده به منظور توصیف پیچیدگی اکوسیستم ها شامل معیارهای مکانی، زمانی، ساختاری و مکانی- زمانی هستند. باید خاطر نشان کرد که اگر معیارهای مناسبی به منظور توصیف پیچیدگی اکوسیستم ها توسعه داده شود، آنگاه می توان پیچیدگی بوم شناختی را به عنوان شاخصی بوم شناختی در بررسی سیماهای سرزمینی به کار گرفت.

کلمات کلیدی:

Complexity Theory, Complex systems, Measuring complexity of ecosystems, Self- organization, Human activities

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2058032>

